

СЦЕНАРІЙ КАЗОК

Сценарій театралізованої вистави

«РІПКА»

(за мотивами української казки в обробці І.Франка)

Дійові особи: Дід Андрушка, Баба Марушка, Донечка Мінка, Собачка Хвінка, Кішка Варварка, Мишка Сіроманка, Казкар.

Декорації: ширма, українська садиба, город.

(Звучить українська мелодія, виходить казкар)

Казкар: Був собі дід Андрушка, а в нього баба Марушка, а в баби дочечка Мінка, а в дочки собачка Хвінка, а в собачки товаришка — киця Варварка, а в киці вихованка — мишка Сіроманка. Раз весною взяв дід скопав у городі грядку велику, грабельками підпушив, зробив пальцем дірку та й посадив ріпку. Працював дід не марно: зійшла ріпка гарно. Росла дідова ріпка, росла! Зразу така, як мишка, була, потім, як кулак, потім, як буряк, потім, як два, а на кінці стала така, як дідова голова. Тішиться дід, аж не знає, де стати.

Дід: «Час, нашу ріпку рвати».

Казкар: Пішов він на город — гуп, гуп! Узяв ріпку за зелений чуб; тягне руками, вперся ногами, мучився, потів увесь день, а ріпка сидить у землі як пень. Кличе він бабу Марушку.

Дід: Ходи, бабусю, не лежи, мені ріпку вирвати поможи!

Казкар: Пішли вони на город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за плече. Смикає дід ріпку за гичку, смикає баба діда за сорочку, працюють руками, упираються ногами — промучилися увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень. Кличе баба дочку Мінку.

Баба: «Ходи, доню, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!»

Казкар: Пішли вони на город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку — тягнуть руками, упираються ногами, промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Дочка: Кличе дочка собачку Хвінку: «Ходи, Хвіночко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!»

Казкар: Пішли вони на город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку — тягнуть руками, упираються ногами, промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень. Кличе собачка кицю Варварку.

Собачка: Ходи, Варварко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!

Казкар: пішли вони на город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку, киця собачку за хвостик. Тягнуть і руками, і зубами, упираються ногами; промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень. Кличе киця мишку Сіроманку.

Кішка: Ходи, Сірочко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!

Казкар: Пішли вони на город — гуп, гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда за сорочку, дочка бабу за торочку, собачка дочку за спідничку, киця собачку за хвостик, мишка кицю за лапку — як потягли, як потягли, так і покотилися. Упала ріпка на діда Андрушку, дід на бабу Марушку, баба на дочку Мінку, дочка на собачку Хвінку, собачка на кицю Варварку, а мишка — шусть у шпарку. Отак і закінчилася казка «Ріпка».

